

Arrest

nr. 277 222 van 8 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, dient op 3 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij in Zweden zowel op 16 juli 2014 als op 13 december 2018 en in Duitsland op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 27 juli 2022 worden zowel de Zweedse als de Duitse autoriteiten verzocht om verzoeker terug te nemen, waarop de Duitse autoriteiten laten weten niet in te stemmen met dit verzoek. De Zweedse autoriteiten stemmen op 28 juli 2022 op 28 juli 2022, op grond van artikel 18.1 (d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening) wel in met het verzoek om terugname.

1.2. Op 26 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 1 september 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Almassri Salim M S, verder de betrokkene, die van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, diende op 03.06.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde een kopie voor van een paspoort van de Palestijnse Autoriteit met nummer 3413884, afgegeven op 19.08.2013 en geldig tot 18.08.2018. Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zweden op 16.07.2014 en op 13.12.2018 en in Duitsland op 22.12.2021.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 11.02.2022. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België. Een van zijn 5 broers woont in Zweden.

De betrokkene stelt dat hij Gaza in mei 2014 verliet. Hij reisde vervolgens per boot van Egypte naar Italië. Daarna ging hij via hem niet bekende landen naar Zweden waar hij internationale bescherming vroeg. Volgens zijn verklaringen verkreeg de betrokkene in 2018 een verblijfsvergunning, die een jaar geldig was, maar werd zijn verzoek uiteindelijk afgewezen. In november 2011 verruilde de betrokkene Zweden voor Duitsland waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. De Duitse instanties sommeerden hem terug te keren naar Zweden en in juni 2022 kwam de betrokkene vanuit Duitsland naar België.

Op 27.07.2022 werden de Zweedse en Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Duitse instanties wezen ons verzoek af.

De Zweedse instanties stemden op 28.07.2022 conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria

geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Zweden en Duitsland.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en verkreeg geen verblijfsrecht in een lidstaat.

De Zweedse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 3(2) en de verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk toekomt aan Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zweden is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene besloot naar eigen zeggen te gaan voor een verzoek om internationale bescherming in België omdat hij hoorde dat in België de mogelijkheid bestaat dat je vingerafdrukken worden verwijderd en omdat België geen Palestijnen terugstuurt. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat de Zweedse instanties hem willen verwijderen naar Palestina en hij in Zweden naar eigen zeggen een familieprobleem heeft.

Een familieprobleem noopt niet tot een toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De Zweedse instanties stemden op 28.07.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming reeds door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken hieromtrent dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het

oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule en leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 28.07.2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Een bron betreffende internationale bescherming in Zweden is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Zweden (Martin Nyman e.a. “Asylum Information Database – Country Report : Sweden – 2021 Update”, laatste update op 10.06.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-SE_2021update.pdf). Het rapport meldt dat personen die aan Zweden worden overgedragen en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing zoals de betrokkene bij aankomst het voorwerp kunnen zijn van vasthouding (“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal”, pagina 45). Het expliciete gebruik van het woord “normally” (te vertalen als “normaal gesproken”) in deze zin en context suggereert dat een vasthouding na overdracht de normaal gangbare praktijk zou zijn, maar dat het ook anders kan verlopen. We benadrukken dat de auteurs dit niet nader duiden en geen bijkomende elementen zoals statistieken verstrekken die een duidelijk zicht geven op de werkelijke gang van zaken. Verder wijzen we er op dat artikel 5 van het EVRM het recht op vrijheid en veiligheid garandeert, maar het ontnemen van de vrijheid in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure toestaat. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f) en het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthouding impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Zweden af te zien. Een dergelijke maatregel verhindert de betrokkene ook niet een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten.

Het AIDA-rapport meldt dat personen, die reeds het voorwerp waren van een wettelijk afdwingbare verwijderingsbeslissing niet automatisch opvang zullen krijgen indien ze niet verklaren vrijwillig te willen terugkeren naar hun land van herkomst (“Transfers to Sweden for “take back” cases with a legally enforceable removal order in Sweden are not automatically provided with accommodation by the Migration Agency or the Police on arrival if they are unwilling to return voluntarily to their home country”, pagina 45). Ook hier wijzen we op het gebruik van “not automatically” (te vertalen als “niet automatisch”) waaruit we opmaken dat het aanvankelijk misschien in eerste instantie niet het geval is, maar in een latere fase misschien wel. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene een nieuw verzoek om internationale bescherming kan indienen. Personen, die een volgend verzoek indienen, ontvangen volgens het rapport beperkte materiële opvang (“...reduced material conditions”, pagina 72).

We wensen te op te merken dat in Zweden net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden wettelijk is gewaarborgd (pagina 83). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het AIDA-rapport meldt dat personen, die een volgend verzoek om internationale bescherming indienden, geen aanspraak kunnen maken op gesubsidieerde gezondheidszorg en geneesmiddelen maar wel recht hebben op noodzakelijke medische zorgen waaronder begrepen zorgen die niet kunnen worden uitgesteld (“Subsequent applicants are not able to get subsidised health care or medicines. Although they always have the right to emergency health care (health care that cannot be deferred, maternal healthcare, healthcare related to abortion and health care in relation to contraception)”, pagina 72). Hieruit dient te worden opgemaakt dat de betrokkene in elk geval noodzakelijke medische zorgen zal kunnen verkrijgen. De betrokkene stelt dat hij een goede gezondheid kent. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat een overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zweden geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zweden niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Zweedse autoriteiten zullen minstens 5 dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Zweden had en heeft net als België en andere lidstaten ook af te rekenen met het COVID-19-virus. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de Zweedse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hij wordt immers vastgehouden op grond van artikel 51/5, §4, derde lid van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

2.3.1. De middelen zoals ingeroepen door verzoeker

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 51/5 §4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij licht toe dat artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een verzoeker om internationale bescherming een termijn moet worden toegestaan om zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van de lidstaat aan te melden en dat er slechts bij uitzondering geen termijn kan worden toegekend. Hij stelt dat nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt waarom hij geen termijn werd toegekend en verwijt verweerder niet afdoende gemotiveerd te hebben.

Wat hij omschrijft als "ten overvloede", vervolgt hij dat het niet volstaat indien uit het administratief dossier zou blijken dat de beoordeling van de niet toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek gemaakt werd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Hij preciseert hierbij dat het meedelen van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend, een miskenning van de plicht tot formeel motiveren niet kan goedmaken. Hij concludeert dat hij niet in de mogelijkheid is om na te gaan of er uitgegaan werd van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/3, §3 van de Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffen de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij betoogt dat voormelde bepalingen enkel de grondslag bieden om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk, waardoor de beslissing enkel kon opgelegd worden voor het Belgische grondgebied. Waar hij middels de beslissing niet alleen verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen, meent hij dat dit geen wettelijke grondslag vindt in artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

In een derde middel voert hij een schending aan van artikel 1 van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-uitvoeringsverordening) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet aangeeft of de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van het standaardformulier zoals omschreven in de Dublin-uitvoeringsverordening dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Zweedse autoriteiten. Hij meent dat door in de beslissing niet uitdrukkelijk weer te geven of het verzoek aan de Zweedse autoriteiten beantwoordt aan de vereiste van de Dublin-uitvoeringsverordening, verweerder de uitdrukkelijke motivering miskent.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de kritische opmerkingen die blijken uit het AIDA rapport door verweerder onvoldoende naar ernst werden ingeschat en dat er geen onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn. Hij wijst er op dat zijn verzoek om internationale bescherming door de Zweedse autoriteiten geweigerd werd, terwijl verweerder niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht in welke mate hij nog de gelegenheid zal hebben om in Zweden een volgend verzoek in te dienen en hij nog materiële hulp zal kunnen krijgen. In geval van terugkeer naar Zweden, riskeert hij te worden overgebracht naar Palestina. Uit p. 45 van het AIDA rapport blijkt volgens hem dat het enkel mogelijk is om materiële hulp te krijgen in Zweden als hij zal instemmen met een vrijwillige terugkeer naar Gaza. Hij wijst er nog op dat hij nood heeft aan materiële hulp en opvang.

2.3.2. Beoordeling van de middelen

2.3.2.1. Met betrekking tot verzoekers betoog aangaande het feit dat hem geen termijn werd toegekend om zich aan te bieden bij de Zweedse autoriteiten en dat hij in staat moet zijn om met kennis van zaken te oordelen of het aangewezen is een rechtsmiddel aan te wenden tegen de thans bestreden beslissing, merkt de Raad vooreerst op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, d), van de

Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van verzoeker die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker in Zweden reeds op 16 juli 2014 en op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Zweedse instanties het aan hen gericht terugnameverzoek hebben aanvaard en niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Zweden inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Vervolgens dient te worden gewezen op artikel 51/5 §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Zoals verzoeker vaststelt, heeft de gemachtigde inderdaad de discretionaire bevoegdheid om een datum te bepalen waarbinnen verzoeker zich moet aanmelden bij de bevoegde lidstaat, *in casu* Zweden en heeft hij eveneens de discretionaire bevoegdheid ervoor te opteren geen termijn te verschaffen voor een vrijwillige overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Uit de bewoordingen van deze twee leden van artikel 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet kan evenwel geen formele motiveringsplicht worden afgeleid die de gemachtigde ertoe zou nopen te motiveren waarom hij kiest voor 0 dagen, zoals *in casu*, dan wel voor een bepaalde datum of termijn.

Evenmin kan dit blijken uit artikel 26, 2 lid 1 van de Dublin III-verordening, dat deels is omgezet in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.”

Uit deze bepaling blijkt ook niet dat in het overdrachtsbesluit moet gemotiveerd worden waarom een lidstaat kiest voor een gedwongen overdracht.

Een schending van de artikelen 51/5 §4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. De bestreden beslissing betreft een overdrachtsbesluit genomen overeenkomstig de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Waar verzoeker betoogt dat het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker naast het Belgische grondgebied *tevens “het grondgebied van de staten die die het Schengenaquis ten volle toepassen [moet verlaten], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*, geen wettelijke grondslag heeft, merkt de Raad op dat verzoeker niet

redelijkerwijs kan betwisten dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de overdracht van verzoeker beoogt naar Zweden.

De bestreden beslissing motiveert immers uitdrukkelijk dat verzoeker zal worden teruggeleid naar de bevoegde Zweedse autoriteiten. Het feit dat de bestreden beslissing tevens stelt dat hij *“het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen [moet verlaten], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/3, §3 van de Vreemdelingenbesluit wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.3. Een overnameverzoek moet zoals verzoeker terecht toelicht voldoen aan de voorwaarden, zoals voorzien in artikel 1 van de Dublin-uitvoeringsverordening. Verweerder dient gebruik te maken van een standaardformulier en het overnameverzoek dient verplicht de volgende stukken te omvatten:

- kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van de Dublin-uitvoeringsverordening bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen;
- en in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het standaardformulier voor terugnameverzoeken de verklaringen die verzoeker aflegde aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 juli 2022 en de eurodacthit van 3 juni 2022 bevat. De Zweeds overheden hebben op grond van de verkregen informatie hun akkoord gegeven met de terugname en zij hebben niet aangegeven dat de informatie onvolledig zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn belangen hierbij werden geschaad.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Dublin-uitvoeringsverordening wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet ernstig.

2.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Ook heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129, en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Zweden behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het HJEU van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het HJEU bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het HJEU van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9,

2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Mede rekening houdend met artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening wordt een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§ 136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin III Verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Bijgevolg gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Zweden met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Zweden.

De Raad gaat in eerste instantie na of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en artikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De Raad stelt vast dat de terugname van verzoeker door Zweden werd aanvaard op grond van artikel 18, 1 (d) van de Dublin III-verordening. Hieruit blijkt dat verzoeker door de Zweedse autoriteiten inderdaad wordt beschouwd als een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in België. Dienaangaande heeft de gemachtigde onder meer het volgende gemotiveerd: *“De Zweedse instanties stemden op 28.07.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.*

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming reeds door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken hieromtrent dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen

onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule en leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 28.07.2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren."

De Raad onderschrijft deze motieven. De ratio legis van de Dublin III-verordening is juist om "asylum shopping" tegen te gaan en te vermijden dat indien een verzoeker zijn verzoek wordt afgewezen in de ene lidstaat, hij zijn kans waagt in de volgende lidstaat, zolang men kan aannemen dat de procedure voor internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat geen systeemfouten bevat en men bijgevolg kan aannemen dat het non-refoulementbeginsel wordt gerespecteerd (overweging 3 van de Dublin III-verordening). Bijkomend moet de gemachtigde nagaan of naast het eventueel voorkomen van systeemfouten ook individuele elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht van verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat niet onderzocht werd in welke mate hij bij terugkeer naar Zweden nog over de mogelijkheid zal beschikken om een volgend verzoek in te dienen en beroep te kunnen doen op materiële opvang nu uit het AIDA-rapport over Zweden waarop de gemachtigde zich heeft gesteund, blijkt dat hij enkel materiële steun zal krijgen op voorwaarde dat hij instemt met een terugkeer naar Gaza.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd heeft over de specifieke situatie waarin verzoeker zich zal bevinden bij terugkeer naar Zweden, namelijk als persoon wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing. In de beslissing heeft de gemachtigde hierbij ook opgemerkt dat voor die categorie van personen een mogelijkheid tot detentie bestaat bij aankomst in Zweden, doch verder gepreciseerd dat dit geen automatisme is, wat verzoeker overigens niet weerlegt. De gemachtigde voegt hierbij ook toe dat dergelijke maatregel verzoeker niet zal verhinderen om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen en er geen redenen bestaan om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als volgende verzoeken van personen die Zweden niet verlieten.

De gemachtigde stipt terecht aan dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Cruciaal is evenwel de mogelijkheid tot het indienen van een eventueel volgend verzoek tot internationale bescherming, indien verzoeker nieuwe elementen wil laten gelden, met de mogelijkheid om te verzoeken tot een schorsende werking van dit volgend verzoek. Zoals blijkt uit het AIDA-rapport p. 61 e.v. dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dit inderdaad mogelijk is.

Waar verzoeker er nog op wijst dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het indienen van een navolgend internationaal beschermingsverzoek slechts recht geeft op beperkte opvang, wijst de Raad erop dat de mogelijkheid om de opvang te beperken in geval van een navolgend internationaal beschermingsverzoek uitdrukkelijk wordt voorzien door Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) in geval van de indiening van een navolgend internationaal beschermingsverzoek en in principe geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt nog op dat verzoeker tijdens zijn verhoor gevraagd werd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen een overdracht aan de bevoegde lidstaat zouden rechtvaardigen en hierop niet verder kwam dan te stellen dat hij een familiaal probleem heeft in Zweden en riskeert om teruggestuurd te worden naar Gaza. Zoals terecht werd gemotiveerd in de bestreden beslissing noopt een familieprobleem niet tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Raad herhaalt dat het louter gegeven dat er een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker werd genomen door de Zweedse asielinstanties evenmin een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van structurele problemen in Zweden die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Zweden noch op individuele gronden. Hij weerlegt de in dit verband door verweerder gedane vaststellingen niet.

Waar verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering die worden genomen met betrekking tot onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Deze bepaling is een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoekers situatie valt evenwel niet onder deze richtlijn, maar onder de Dublin III-Verordening. Er blijkt niet dat verzoeker dienstig de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan inroepen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is niet ernstig.

2.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.2.6. Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur

ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.2.7. Er wordt geen ernstig middel aangetoond.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

I. FLORIO